

UNITÁRIUS KÖZLÖNY

A vallásos és erkölcsös élet ébresztésére kiadja
a Dávid Ferenc Egylet - Alapította Dr. Boros György

Egyes szám ára 500 Lei
Szerkesztő: Dr. Kovács Lajos

LVI. évfolyam 2. szám.
Kolozsvár, 1946. április hó 15.

Nagypénteki bukás — húsvéti győzelem

A bukás emberi mivoltunkhoz tartozik. Kísér, mint fényt az árnyék vagy élénk feszül, mint a gát. Csak az nem tapasztalta lényegét, akinek nem támadtak vágyai, gondolatai és terve, vagy aki nem próbált... Az óvatosak és félénkek ritkábban s kisebb mértékben ízlelik keserű ízét, a nagyok és merészek gyakran s mérték felett kiveszik belőle a részük. Így vagy amúgy, de mindannyian találkozunk vele holtbizonyossággal.

Azonban titka van a bukásnak. Van elbukás, amelyben minden összeomlik, mint egy mélyrezuhanásban s van olyan, amelyből új élet, győzelem támad. A történelem garmadával ontja az ellentétes példákat. Minket a paradoxonként ható diadalmas bukás érdekel.

Tragikus fenséggel és páratlan bizonyító erővel áll a történelemben Sokrates, Jézus és Dávid Ferenc élete, az erkölcsi nagyság, szeretet és szabadság hőseinek nagypénteki bukása és húsvéti győzelme. Látszólag elbukott mind a három. Nemcsak a kereszten és a várbörtönben, kicsufolt megaláztatásban, hanem a megremült és gyáván lapuló emberi és tanítványi szivekben is... Megszakadt az út, ama keskeny út, amelyen kevesen járnak, de amely a szoros kapun át az örök életre vezet, mert ez az út a bölcs-szív, a szeretet és szabadság szent eszményeivel van kikövezve. Elpattant a húr, amikor legszebben zúgott a zsolttár, csonkán maradt a torony, mely az ég felé sietett... És mégse lett mindennek vége... Hogy miért nem, arra a húsvéti győzelem felel.

Sokrates, a klasszikus görög bölcs, kit azzal vádoltak, hogy tanításával megrontotta az athéni ifjúságot s ezért halálra ítélték, méregpohárral a kezében így szólt könnyes szemű búcsúzó barátaihoz: „Nem haragszom a vádlóimra és bírámra, ti se szomorkodjatok, töltsön el az a bizonyosság, hogy a jó embernek nem törénhetik semmi baja sem az életben sem a

halálban... A búcsú pillanata érkezett, mindenünk megy a maga útján: én a halálba, ti az életbe. Hogy melyik jobb, az Isten tudja.“

Jézus így imádkozott a keresztfán: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják mit cselekszenek.“

Dávid Ferenc a vérével írta a börtön falára: „az igazságot útjában semmi sem tudja feltartóztatni...“

Ime a húsvéti győzelem értelme... Az erkölcsi nagyság, a jó ember örök alakja, föléje nő a méregpohárnak, dícsfényével elhomályosítja a pohárban kavargó emberi aljasságokat. A jézusi megbocsátás, irgalmas szeretet túlmutat a Golgotán, a keresztre szegszetten vérző szívvel ugyan, de újra föltámad; az igazság és szabadság útja áttöri a börtönfalakat, mert a nagypénteki bukás nem a végső stáció, nem sirgödre az örök eszmékért küzdő embernek, hanem csak a próbaköve, melynek kiállása a húsvéti győzelemhez vezet.

A magyar nép egyetlen nemzedék ideje alatt kétszer vesztett háborút. S ez a veszteség nemcsak ifjú sorait, színét-virágját tizedelte meg, hanem érzékenyen kihatott egész életére, hitére és erkölcsi világára is. Hogy melyik veszteség fájóbb, gyógyíthatatlanabb egy elvérzett, fogolytáborokban sínylődő, börtönökbe zárt, önmagában meghasonlott, gúnypadra hurcolt nemzet életében, azt jelen pillanatban nehéz lenne megmondani. Egy bizonyos: a legrettegetesebb apokalipszis ment teljesedésbe rajtunk. Fájdalmunk és veszteségünk méreteiben túlcsap a nagypénteki tragédián. Valami velőtrázó ég- és földindulás, ami elvonul felettünk és bennünk. Riadtan kérdezzük: lesz-e a lejtőn megállás, kábultságunkból fölébredés, zuhanásunkból föltámadás!?

Ady szerint „nekünk Mohács kell“, hogy megveretésünkben, bukásunkban eszmélni kezdjünk s esett, bús magyar arccal, de összehajolt fejekkel keressük a föltámadás útját. Vajjon el-

érjük-e, vagy teljesen útat veszítettünk!? Időben és térben közeledünk feléje, hiszen már ide ködlik a Golgota keresztje. De nekünk a lelki megtisztulásban, erkölcsi megjobbulásban, testvéri megbékélésben kell eljutnunk a Golgotáig. Bukásunkból csak úgy lesz húsvéti győzelem, ha

lelkünkön átsugárzik a bölcs ember nyugalma, a keresztre feszített Mester hite és szeretete, s a börtön falait döngető szabadságvágya, ha előmlik rajtunk a szent bizonyosság, hogy Isten a nagypénteki bukásban a húsvéti győzelem csiráját ültette el. *Dr. Simén Dániel*

Húsvét reggelén...

Lassan pitymallik az ég alján. Alig láthatóan. Mint drága sirkövek márványán a halvány eresz, úgy fut végig az égen valami vékony, csodahalk, finom és lágy remegés. De fény már. Halvány derengés a fekete éjszakában. Fák, bokrok, apró rügyek, fehér és lila szirmú virágok megnőnek, kibomlanak s átfut rajtuk valami csodás bizsergés. Az ég alján, már teljesen kész a hajnal s ha a sötét szétbomlik, az éj millió szilánkra reped.

... Lent a Golgota alján, a város édes hajnali álmát pihen. Szobák mélyén a nagypénteki tragédia borzalmaitól megfáradt ember csendes álomba merülve ringatja megtépett idegszárait. Álmodni, feledni akar, mert lelke mélyéig megrázták a Golgotán látott, átélt szörnyű események: a keresztet vivő Mester, a megfeszítés fájdalmas kínjai, az aláhulló ártatlan, vér és az utolsó legemberibb sóhaj: „elvégeztetett“.

... Valaki azonban ébren viraszt, mert az írás mondja „a hétnek első napján pedig jó reggel, még sötét vala, oda méne Mária a sírhoz“. Magunk előtt látjuk a nyirkos és fázós tavaszi hajnali ködben, fekete ruhában, sápadt arccal, vérző szívvel elinduló asszonyt. Könnyes szemekkel halad át az alvó szántásokon, földeken, virágos harmatos réteken, hajlott hátú völgyeken, s az arcáról alápergő könnyecskékre térdre hullanak a zsenge csírák, kibontják tarka, illatos szirmaikat a virágok, sárga rigók és kék cinkék kis fészkeikben kitarják ezüstös szárnyaikat, mintha az ő nagy fájdalomából ők is részt kérnének.

... Így halad az éjszakán keresztül a szenvedő anya s léptei nyomán az éj fekete tollai lehullanak s nem sokára az aláhulló derűs hajnal

csókolja meg a fájdalomban megtört arcát. Valahol már elkészült arany- és rózsaszínű köntösben a húsvéti reggel, hogy pillanatok múlva, szentes lábai elé omoljon, mint egyszer Magdolna ama reggelen a virágos kertben... Az asszony a sírhoz ér. Tekintete a Mestert keresi, hogy bár meggyötört testét láthassa, megkínzott testét fehér lelkének drága gyolcsába takarja, hogy megegyszer anyai kezével végigsimítson töviskoszorús, vérző homlokán. De nem talál senkit ott. S amint könnyei aláperegnek, s kétségbeesve mered a néma sír felé, egyszer csak hangot hall, mely őt szólítja:

„Asszony, miért sírsz?“ és Mária felelé „Mert elvitték az Uramat, és nem tudom hova tették“. Csodás pillanatok ezek. Az Írás sok szép jelenetet vetít elénk a Mester életéből, melyek késő századok múltán nagy művészek ecsetjét, írók tollát és szobrászok vésőjét ihlették meg, de ma, ha volna annyi erőm, számodra oh ember, síró könnyes világ, ezt a képet Jézust kereső Máriát vetném vászonra, önteném szoborba, mert ezt értenéd meg a legjobban... s alája aranybetűkkel ezt írnám: „a legszebb húsvéti reggel...“ „gyermekét sírató édesanya“.

Életünk tragikus nagypéntekjei után, mikor útunk éjszakából éjszaka vitt, mikor annyi keserű sóhaj szakadt fel a meggyötört ember lelkéből, mikor annyiszor mondtuk: „Atyám, ha lehet, múljék el tőlem e keserű pohár“, mikor munkatáborokban milliók ették a bánat fekete kenyérét, s úgy álltunk az ígért földjének határánál, mint Mózes, de rá nem léphettünk, és szikláinak üdítő forrásvizéből soha nem ihatunk, ma, ezen a reggelen úgy érezzük, számunkra is el fog jönni

az igazi húsvéti hajnal... Ma milliók számára a húsvéti harangok diadalt, új tavaszt, hozsannát hirdetnek. „Hirdetik az örök szeretet, szépség, jóság diadalát a mulandóság hamis értékei fölött, a láthatatlan örökkévalók győzelmét a látható ideig valók fölött“. De nekünk ma nincs tiszta örömről, a mi húsvéti harangjaink hangjából sok könny, bánat, fájdalom és keserűség száll az Isten felé. A mi életünk felett még ott dereng a nagypénteki köd, s nincs közlünk senki, aki a keserű poharat fenéig ki nem itta volna. Ezért ma ott ülünk szegényes életünk kunyhójában. Utolsó, még el nem adott fehér asztalterítőt borítottunk a kenyeret oly ritkán látó asztalunkra, s alig jutott garas egy néhány hímes tojásra, hogy megörvendeztessük vele azokat, a kik még tudnak mosolyogni... gyermekeinket... Élet és halál, megmaradás vagy elpusztulás nagy kérdései fonódnak bele a húsvéti harangok meleg hangjába. Aztán feltesszük a nagy kérdést? Mi maradt számunkra a mi nagypéntekünk után? Kiegett üszkös romok, melyek valamikor otthont jelentettek, kicsi fiam sok tarka játékoskájából egy kettőtört síró baba, mely annyi örömet jelentett számára, rongyra tépett menyasszonyi fátyolom, melyben egyszer az Isten előtt örök tavasznak hittem az életet, börtön, melyben ott pusztul férjem, akit visszaimádkozok a mindennapi kenyérért, gyermekem ifjú arca, akit a messzi fogolytáborból mindennap haza várok... mi maradt számunkra?... egy elförött cserép, melyben pirosuskálly hirdette az életet személy kunyhóm kicsi ablakában... mi maradt? egy darabka föld, melybe még egyszer megpróbálok megkapaszkodni... mi maradt nekem?

... apám, testvérem, gyermekem emléke, kik csendes álmukat pihenik falum, városom néma temetőjében.

Életed nagypénteki sirjánál ülő ember, mondd, miért sirsz? Kit keressz? Vajjon meg tudod-e hallani a kérdező Isten hangját? Ő kérdez téged s ha nem is felelsz, úgyis tudom, hogy miért bánatos arcod, miért csüggedt szemed fénye? ... tudom, édesanya, fekete kendődről, kit siratsz ... őt, akit olyan nagyon szeretsz, fiadat, hitvesedet ... kis cserép virágodat, melynek piros szirmai lehulltak, siratod az utolsó barázdát, melyet holnap talán elszántanak téled, ki csiny otthonodat, melyet elhagytál, mikor a gyűlölet földönfutóvá tett... emberek, százak, ezrek, milliók, kit kerestek? őket, akik talán soha föbbé nem jönnek vissza! ... óh, húsvéti reggel, örök Isten, vigasztalj és üzend, hogy egyszer minden ember szenvedő lelkéről felszáll a nagypénteki köd ... Óh Isten, mondd, mikor változtatod e sok könnyet magyar népünk drága gyönygévé?!

... E tavaszi reggelen, húsvét napján, így fonódik egybe a múlt és jelen, s várjuk a holnap boldogabb felvirradását. — Tudjuk, a tegnap „elvégeztetett”, de hinni akarjuk, hogy a jövődő elhozza a diadalmas, igaz élet győzelmét.

... Így beszélgetek Istennel e csendes órában. A földön járok, de lelkem az égbe emelkedik. Teszem apró porszem, de lelkemen ott ragyog az örökélet békés fénye. ... Kinézek ablakomon s látom a kibomló tavaszt, hallom a patakok zenéjét, madarak vidám dalát s érzem, hogy Isten megkondította a világ legszebben csengő harangját... az örök élet tavaszi szent zsoltárát!... nem csüggedek, mert tudom, hogy a nagypénteki köd lassan felszáll a világ arculatáról, s a békesség, szeretet, jószág isteni tündérkéi elúzik a gyűlölet, a bosszú, a harag ördögi manóit. Így nyer új, emberibb értelmet és istenibb ragyogást a barázdá, a gép, a fénylő szellem, az egész meggyötört emberi élet!

S akik ma könnyesen nézünk a tegnap sirjába, egyszer hallani fogunk egy édes, meleg, áldott hangot... hazajöttem a messzi rab-ságból... megnyílt a börtön, érted élek ezután tiszta emberiség... neked termek aranykalászt, mert te munkálsz meg engem... neked bontom piros virágomat székelly ember, ha újra tudsz hinni, bízni Istenben... ez a reggel lesz a mi igazi húsvéti reggelünk.

„Valaki rálehelte a hegyek hó-süvegére, Valaki rálépett a folyók jegére, Valaki délről elindította a darvakat, Valaki pacsirtákat nyilazott a magasba, Valaki fehérbe, zöldbe öltöztette a fákat, Valakinek gondja van, hogy zöldüljenek a vetések. Valaki tavaszt, változást

patakozottatott a világra. Csak belőled nem bir ünnepet csiholni, „Ember“!

„Mert te volnál az Isten dicsősége, — és te vagy az Isten golgotai gyalázata, Ember!

Te volnál az Isten gyönyörűsége: — és te vagy az Isten hét fájdalma, „Ember“!

Te volnál az Isten atyai szelidsége:

— és te vagy az Isten hetedizigleni haragja, hiába állította fel a villámhárítót a Golgotán, „Ember“.

Te vagy az Isten állandó nyugtalansága,

te vagy az Isten boldogtalansága.

Tavaszodj végre akarata szerint, Ember,

és légy az Isten boldog békesége. Ámen.“ *Izsák Vilmos.*

Új lelkész Nyárádszentmártonban

Február 10-én iktatta be a nyárádszentmártoni lelkészi állásba Halmágyi János esperes Simó Attilát. Az új lelkész, akinek eddigi munkáját is jól ismerjük, Luk. 2:14 alapján tartotta meg új gyülekezetében első prédikációját. A beiktatási istentiszteleten Simó Attilát a csikfalvi ref. egyházközség lelkésze, a nyárádszeredai ref. egyházközség, a polgári község részéről a körjegyző és az iskolás gyermekek nevében egy tanuló üdvözölték. Az istentiszteletet követő közebeden, a lelkész lakáson nagyon sokan vettek részt. Több pohárköszöntő hangzott el, amelyek mind az egyház békés munkáját, a testvéri összefogást és a felekezetek közötti egyetértést emelték ki. Azzal az érzéssel távoztunk el onnan, hogy az új lelkész és gyülekezetei között megteremtődött az a közvetlen kapocs, mely nélkülözhetetlen az építő és haladó szellemű egyházépítés munkájában.

A következő vasárnapon a jobbágyfalvi leányegyházközség templomában is ünnepélyes keretek között tartotta meg az új lelkész első istentiszteletét. Jobbágyfalvi híveink és a községben élő más felekezetűek megtöltötték a templomot. Itt is közebedre gyűltek össze és az üdvözlétekből itt is szeretet és ragaszkodás hangzott el a lelkész személye iránt. Jelen volt a róm. kat. plébános is, aki biztosította új lelkészt a testvéri szellemben való

együttműködésről, hogy Isienországa terjedhessen a földön az emberek között.

Simó Attila, Nyárádszentmárton új lelkésze az onnan nemrég Szentábrahámról távozott Máthé Zsigmond lelkész szószékét és munkamezejét vette át. A hozzátartozó egyházközségekben négy felekezeti iskola van, ami a tennivalók tekintetében a legfontosabb lelkészi állásá teszi a nyárádszentmártonit. Mindenre olyan munkatér nyílt itt meg egy fiatal, de nem tapasztalatlan ember előtt, ami teljes odaadást kíván, hogy a megfelelő eredmény kellő időben mutakozzék. Isten áldását kérjük az új lelkész életére, gyülekezetére és a közös, unitárius szellemű nagy munkára.

A kolozsvári templomjavítás céljára a következő egyházközségek adományoztak: H. karácsonyfalva 100.000 lej, Küküllődombói Nőszövetség 100.000, Bethlenszentmiklós 103.000, Medgyes 120.500, Oklánd 100.000, Torda 50.000, Kolozs 54.000, Medesér 63.350, Dicsőszentmárton 225.000. Midőn a fenti összegeket halás köszönettel nyugtázzuk s benne az unitárius összefogás bizonyító erejét látjuk, kérjük a többi egyházközségünket, hogy az e célra gyűjtött adományaitak mielőbb hozzánk juttatni sziveskedjenek. Isten áldása kísérje közös munkánkat. Kolozsvári Egyházközség Előljárósága.

Már egyre vékonyabb a szál..

Új emeletek

A kerítésen bimbós ág
ölelkezik az ifjú nappal,
könnyű tollút pörget a szél,
perdül a bogár s fénybe pattan, —
oh, mozgalmas, fényes világ,
mit is mondhatnék én terólad,
mikor tegnap óta araszt
nőtt a bürök s cinkék dalolnak!

Könnyű vagyok, ruhátalan,
fállábon szökdecselem a kedvem,
incselkedő erő kap át,
hogy a friss fűbe hemperedjem,
mint régi-régi délután,
ha vége volt a tanításnak
s kertünk napsütött oldalán
őríztem a fehérítő vásznat..
kezemben nagy darab kenyér,
arcomon anyám gondossága
és mind a kettő habfehér
és puha és ezerszer drága..

Nyílt a kék dongóvirág,
a kalapomba sóskát szedtem,
száz fűrgé cinke melege
ugrándozott a tenyeremben,
aranypor ült az egresen,
fütyöltem s eliheti bárki:
szállottam tüzön-tengeren,
mint a mesében a királyfi.

Hej, porzólábú szép napok,
hányszor változott már a rím,
mit fütyös kedvem szagatott
az évek futó vásznain!
Komoly vagyok: egyre idébb
fordult szememhez a világ;
ám messze pattant az idő,
ahogy messze pattan az ág,
s hiába nyújtom már kezem,
nem érem el többé soha,
csak felhők közül süt reám
különös, fényes mosolya.

Bizony, életem szebb fele
Szállóban már, virágpórát
nagy sárga dongók röpítik
a szikrázó világon át,
Aranyfutásos szárnyukon
arany hurkokat ver a nap, —
most épp a láthatár fölött,
a föld peremén szállanak..

Vajjon még meddig láthatom
játékos lobogásukat,
mikor nyeli el őket a
messziség vagy a borulat?
Már csak, mint apró karikák,
táncolnak a szemem előtt
s jaj, egyre-egyre vékonyabb
a szál, mi velük összeköt.

Létay Lajos

Valaki azt kérdezte tőlem Ko-
lozsváron, hogy befejeződtek-e már
az építkezések keresztúri ta-
nuló-otthonunkban. Azt válaszol-
tam, hogy nem. A jelenlevő ke-
resztúriak jól megnézték: hogy
mondhatok ilyen, hiszen már mind-
járt egy éve, hogy az új emelet
készben van. Igen, csakhogy én
kétféle építésre, kétféle emeletre
gondoltam. Az egyiknek az építése
tényleg befejeződött. Csak még az
u. n. felavatás van hátra. Ünnepe-
lyes alkalom, hol kifejezésre jutna
egy találó hasonlat: úgy építettünk
otthont gyermekeink számára, mi-
ként a zsidók hajlékot Istennek:
egyik kezükben fegyver volt, a
másikban szerszám. Mégis: vihar
előtt fedél alá kerültek a falak.
Hála érte az Istennek s elismerés
azoknak, kik szívük ügyeként kezdé-
ményezték s meg is valósították a
tervet. Elsők között is pedig elis-
merés intézetünk akkori nagytekin-
télyű igazgatóinak, kik valóban éle-
tük egyik művének tekinthetik a
pompás épületrészt.

Az építés ma is tart. Csakhogy
most már a formát kereső gyermek-
lélek mezején. A megújított hajlék-
nak megújított szellemre van szük-
sége. Ez egyuttal munkamegosztást
is jelent: egyesek közülünk a külső
falak felépítését vállalták, mások az
egészséges berendezésű gyermek-
lélek építését. Ez utóbbi építés most
kezdődött meg csak s még nagyon
távol áll a befejezéstől. Emeletet
építünk újból. Elődeink pedagó-
giájának vastag falaira korszerű új
emeletet rakunk. Ez az építés abban
különbözik a valóságos építéstől,
hogy itt maga az anyag is mozog,
azaz épül. A kőműves nem teszi,
dobja a téglát, hanem vele együtt,
az ő akarásával keresi meg a neki
való helyet a falban, mert hiszi,
hogy csak így lesz erős a téglá-
együttes: a fal.

Közel százötvenen vagyunk a
két emeleten. A nagyok a felső,
a kisebbek az alsó folyósón. Külső
és belső berendezésünk alapmintá-
jával a minden emberi közösségek
őstípusát: a pátriárkális, önkor-
mányzatú családot választottuk. Kér-
déseink megoldásánál így gondol-
kozunk: vajjon a családban ezt
miként oldják meg? S mindig van
válaszunk. Ez természetes is, hiszen
a minta kipróbált és tökéletes: a
családban benne van a tagoltabb

közösségek minden mozzanatának
a csirája.

A családfő s a családi tanács
az otthon törvényhozó szerve. A
szolgálati szerv pedig áll: a zöld
karszallagos otthongazdából, a kicsi
gazdákból és az iródiákból. A
szolgálati beosztást a „róvás“on
hirdetjük. A család tanyákból áll,
a tanyák fesszkekből állanak, s min-
den alakulatnak van u. n. fője.
Szobáinkat, termeinket nem szá-
mokkal jelöljük, hanem nevekkal.
Az elvont mennyiség helyébe a
konkrétabb minőség kerül, mert
eszménykép csak elérhető minőség
lehet. A tanulószobák az utolsó
iskolai évben ott lakott legjobb
bentlakók neveit kapták. Jövőben
azokról a tanulókról nevezzük el a
szobákat, s azoknak a fényképe
kerül a falra, kiket a szoba lakói
a legarravalóbbnak tartanak. A
hálók elnevezésénél már nem vol-
tunk ilyen komolyak. Daloslak,
Éheslak, Gyógyítlak stb. „lakok“
hirdetik a lakók hangulatát. Regge-
lenként csendes percet tartunk új-
szerű liturgiával. A tanulók rendel-
kezésére szórakozó termek is álla-
nak. Minden két hétben egyszer
családi tanácsot tartunk, hol álta-
lánosabb kérdéseinket *beszéljük
meg együtt.*

Próbálkozunk nevelés- és kísér-
letlélektani törzskönyvvel is, vala-
mint sok más fogásaival az új neve-
lésnek. Mivel a szolgálat és az
ellenőrzés a különböző alakulatokra
hárul át, a nevelőtanárnak a mun-
kája kimondottan nevelési síkra
korlátozódhatik, melynek áldásos
volta tagadhatatlan.

Próbálkozásaink nevelési szem-
pontból elért eredményeiről más
alkalommal fogunk beszámolni.

Építünk tehát emeletre emeletet,
anyagból, lélekből egyformán, hogy
magasabb legyen minden a mi
egyházunkban, közelebb az Istenhez.

Gellérd Imre.

Kiss Tihamér volt kálnoki, muzs-
nai egyházközségünkbe kinevezett
lelkész atyánk fia a kálnoki egyház-
községből március 30-án távozott
el. Előző este a tisztelőtére rende-
zett vacsorán a hívek meleg szere-
tettel bucsuztak volt lelképászto-
ruktól. Lelkészi munkájához új ál-
lomáshelyén is Isten segédelmét
kérjük.

Kereszténység és szociálizmus

A kereszténység és a szociálizmus közötti viszony tárgyalása és taglalása egyáltalán nem új probléma és mégis időszerű ezt a kérdést felvetni, éppen itt és éppen most. Igen, most, amikor az emberi társadalom az elmúlt évekhez, év-tizedekhez viszonyítva öles léptekkel halad a fejlődés útján s minél tovább halogatjuk ennek a kérdésnek a végleges tisztázását, annál égetőbbé válik.

Az elmúlt három napon hiterősítő lelki gyakorlatok voltak. Azoknak a hitelveknek, azoknak az eszméknek és célkitűzéseknek, amelyek az elemi iskola hittanórái óta eleinte öntudatlanul a lelkünkbe szivárogtak, majd később mindinkább tudatosan a sajátunké lettek, ennek a hitnek a megerősítését szolgálták az elhangzott előadások. Most már világosan áll előttünk mindannyiunk Atyjának, Istennek a fogalma; az örök tanító és példaadó Jézus szerepe; a magasrendű emberi eszménykép mibenléte; az egyháznak, mint a lehetőségeket megadó keretnek a feladata — mindezt teljesen tisztán látjuk. Felvetődik azonban most a kérdés: vajjon a mi hitünk, a mi hitünk elképzelései és állásfoglalásai nem csupán az idea világában élnek? vajjon az emberiség jövő társadalmába a vallás, a kereszténység csakugyan úgy fog beilleszkedni, ahogy azt mi szeretnők?

Valóban sokan aggodalmaskodnak és féltő gonddal nézik a vallás jövőjét, ha arra gondolnak, hogy az új társadalom teljesen a valós életben épül fel, kizárólag materiális alapon áll. És ilyenkor az emberekben egy kettős probléma ötlök fel, mert elismerve a társadalmi szabadság, egyenlőség és testvériség eszme helyességét, hajlandók lennének segíteni ennek az új rendszernek a létrehozatalán, azonban éppen, mert a vallásuk elvesztésétől félnek, rendszerint visszahúzódnak és ellenszenvesnek találják a szociálizmust.

Tény, hogy a szociálizmus teljesen reális talajon áll. Az is tény, hogy a tudománytól támogatva az eszme képviselői igen gyakran burkoltan vagy nyíltan is a vallás ellen támadtak és kétségbevittek létjogosultságát, mondván, hogy a szociálizmus egyedül is képes az embert boldogítani s mivel a vallást sokszor szembeállították az emberi

haladással, erre az elavult, konzervatív, mai nyelven kifejezve reakciós eszmére, világszemléletre nincs szükség.

A vádak jogosultak, ha azt a vallást nézzük, amely a középkorban a legnagyobb terrorral uralkodott az egész emberi élet felett; a vádak jogosultak, ha arra a vallásra gondolunk, amely évszázadokon, sőt több mint ezer éven át a legembertelenebb elnyomást valósította meg, elfojtotta a szabadság eszméjének legkisebb csiráját is, akár szólás-, akár gondolat-, akár gazdasági szabadságról lett légyen szó; a vádak jogosultak, ha a tudományellenes, dogmatikus és minden fejlődést meggátolni igyekvő vallásról beszélünk. Nem jogosultak azonban a vádak Jézus ellen, aki maga is szegény ácsmester fia volt, nem jogosultak a vádak a tanításai ellen, a tulajdonképpeni kereszténység ellen, amelynek mélyebb, igazibb, emberibb és istenibb tartalma van, mint a szociálizmusnak, nem jogosultak a vádak az ellen a vallás ellen, amely Jézus tanításai alapján ugyancsak a szabadság, egyenlőség és testvériség megvalósításáért küzd, de tisztában van azzal, hogy csupán a külső körülmények, a gazdasági és társadalmi helyzet megváltoztatása bármennyire is égetően szükséges, nem elegendő, mert végső célként minden ember boldogsága áll előttünk, ezt pedig csak úgy lehet elérni, ha mindenki a saját lelkében megleli az élet értelmét, ha mindenki belülről, a lelkében változik meg.

Mi hiszünk abban, hogy az emberiség fejlődik, mi hisszük azt, hogy Isten minket boldogságra teremtett s e felé a boldogság felé állandóan haladunk. Erről győznek meg minket Isten parancsolatai, Jézus tanításai, de maga az emberi történelem is. Egyáltalán nem akadály tehát, hogy a szociálizmus a materiális birodalmat és a vallás a lélek birodalmát igazgassa. Sőt, így van ez jól, így alakulhat csak ki tökéletes összhang a kettő között. Az a vallás, amely világi hatalomra törekszik, anyagi dolgok felett is uralkodni akar s ennek érdekében a tudományt is megamisítja, éppúgy nem szolgálja az emberiség boldogulását, mint a vallásnélküli szociálizmus, amely fejleszti ugyan a tudományokat; politikai, gazdasági és kulturális,

szellemi szabadságot, egyenlőséget, testvériséget teremt meg, de a lelket valósággal eltorvasztja, kietlenné, sivárrá teszi s az anyag feletti dolgokban csak bizonytalan, kétségbeesett kapkodásokkal botladozik.

A szociálizmus tehát ugyanazt valósítja meg a gyakorlati életben, mint a kereszténység az emberek lelkében. A kettő egymás nélkül reménytelen félmegoldás, mely előbb-utóbb mindkettő válságához vezet; a kettő együtt az emberiség boldogabb jövőjének az ígérete!...

Borsai János Endre,
VI. oszt. tan.

Özv. Pál Ferencné sz. Imecs Rózália életének 78-ik, özvegységének 4-ik évében folyó évi március hó 16-án hosszas szenvedés után meghalt. Pál Ferenc először recsenyédi, utóbb oklándi lelkésznek és esperesnek volt megérett neje. Azok közé a régi nevelésű asszonyok közé tartozott, kik az egyháziasságot és tiszta családi erényeket tartották az élet legdrágább értékének. Pál Ferencné mindennél többre becsülte a lelkési állást s férjének nemcsak a családi életben vált boldogságává, hanem megosztotta a lelkési hivatás nemes munkáját is. Igazi papné volt s háza tisztaságát és szeretetteljes vonzó erejét mindörökké megtartotta. Vendégszeretete mindig példás volt, de példás volt mély vallásossága, egyháziassága és adakozó készsége. Rokonai és barátai sohasem fogják elfelejteni jóságát. Ajtay Józsefné Balázs Rózalia nevelő anyját veszítette el benne. Temetése március hó 18-án történt meg Oklándon. A háznál Kelemen Imre lelkész teljesítette a szolgálatot, a temetőben Kelemenné Bedő Boriska a Nőegylet, Bárá József pedig a Dávid Ferenc Egylet nevében mondott megható búcsúbeszédet. Emlékét szeretettől áthatott élete és szüntelen munkássága mindig fenn fogja tartani.

Hallottuk, hogy a székelykeresztúri egyházkörben a tél folyamán egyes lelkészek, tanítók és tanárok komolyan foglalkoztak azzal a tervvel, hogy D. F. Ifjúsági Egyleteinket egyházközségi és egyházköri viszonylatban egyaránt életre hívják s új programmal lássák el. Úgy tudjuk, hogy már gyűléseztek is ebben a tárgyban. Szeretnénk többet hallani elinduló munkájuk eddig elért eredményeiről.

Az örök mérték

Részlet a februárban tartott egyházi értekezleten elhangzott előadásból.

Az unitárius hitfelfogásnak az emberiség életében szerepe, újjáalakító sulya és jelentősége van, annak az unitárius hitfelfogásnak, mely a jézusi szellemű léletszemléletet tudatosítja a világban. Jövőnk csak úgy lesz, hivatásunkat csak akkor teljesíthetjük, ha be tudjuk bizonyítani a gondolkodó embereknek, hogy hitfelfogásunk a magasrendű emberi élet kialakításának nem akadálya, hanem elsőrendű alkotó tényezője. Az unitárius hitfelfogásnak nyíltan, bátran, félreérthetetlen módon le kell szögeznie, meg kell határoznia legtisztább lényegét, legjellemzőbb sajátosságait, hogy az életet Isten nélkül megépíteni próbálók a mi hitfelfogásunkon keresztül térjenek vissza Istenhez s azt fogadják el fundamentumképpen a jövő kialakításában.

Mindannak, amit hitbeli és erkölcsi tekintetben kiépítünk, egyetlen, legfőbb mértéke van és ez a Biblia. A józan ész és tudományos kutatás szűrőjén keresztül előttünk álló biblia, amelyben elsősorban a Jézus tanításai irányadók Istenhitünk és erkölcsi magatartásunk tekintetében. Vallásos életünk középpontjává kell tennünk a Bibliát, mert ha erről az egyedül biztos alapról letérünk, előbb-utóbb elveszítjük lábunk alól a talajt. Az evangéliumokban rendelkezésünkre álló jézusi tanításoknál megfelelőbb szellemi és lelki fegyverrel magunkat felvértezni nem tudjuk. A Biblia tekintélye ma is elvitathatatlan; ez az egyedüli, eszményi, állandó mérték, mely kortól és időtől független, melyet a modern áramlatok kívánságai szerint változtatni senkinek a kedvéért nem lehet. A jézusi Istenhiten és erkölcsstanon felépülő fundamentum egyszerre ad az embernek teljes szabadságot és biztos korlátot. Van egy határ, mely feltétlen megállást parancsol. Eddig a határig elmeheletünk, unitárius mi voltunkban el is kell mennünk, hogy a fejlődés folyamán kialakuló új embert, a maga új eszméivel és gondolatvilágával, programjával, éppen szabadságunk lehetőségeit szem előtt tartva, hatókörünkbe bekapcsoljuk; de a jézusi tanítás bibliai alapjáról letérnünk egy pillanatra sem szabad.

Nekünk hivatásunk volt és mostantól fogva fokozott mértékben hivatásunk van ezen a földön. Hisz-

szük és valljuk, hogy nélkülünk, az általunk képviselt, hirdetett és megélt fundamentumon kívül az új világot biztos alapra építeni nem lehet. Ehhez a fundamentumhoz kell igazodnia s ha ettől eltért volna, ehhez kell visszatérnie minden főrekvésnek, akaratnak és programnak, mely az ember életének célt, értelmet és tartalmat kíván adni.

Dr. Kovács Lajos.

Lelkeszi beköszöntő Brassóban

1914-ben a brassói unitárius eklézsia szinte végromlásba jutott egyik lelkiismeretlen papja hűtlen sáfarsága miatt. E katasztrófa után állította az egyházi főhatóság néhai Kovács Lajos akkori nagyajtai lelkész az élre, aki áldásos működésével az egyházközséget virágzóvá tette s a gyülekezetet mostani szép templomát, paplakját felépítette.

1942-ben bekövetkezett halála után a főhatóság néhai Fekete Lajos volt ürmösi lelkész személyében föltötte be az üresen maradt lelkészi állást. Papságának ideje alatt szörnyű bombázásokat, ezzel kapcsolatos meneküléseket élt át a város lakosságával, de ő nem lankadó buzgósággal, prófétai lélekkel buzdította, pásztorolta hiveit. Mikor az ítéletidőknek ez a része eltelt, 1944. év őszén internálásba került, honnan 1945. márciusában szabadult. Szabadságának nem sokat örvendhetett, mert a kiütéses tifusz 1945. április 25-én magával ragadta.

1945. szeptemberében a püspök úr Kővári Jakab kénosi lelkész nevezte ki az árván maradt gyülekezet pásztorává, ki november 25-én köszöntött be szép ünnepség keretében.

A zsúfolásig megtelt templomban Taar Géza nagyajtai lelkész olvasta fel a püspöki kinevezést. Az új lelkész a Példabeszédek könyve alapján szólott a gyülekezethez: „Adjad a te szívedet nekem.” 26. r. 23. vers. Beszédében rámutatott arra a szerepre, ami a szívé a testben, a társadalomban, az egyházban. Gyülekezetének szívét kérte s cserébe a szíve szerinti szolgálatot ajánlotta.

Rostás Dénes esperes beiktató beszéde után a püspök úr és a teol. akadémia távirati üdvözlétei kerültek felolvasásra. Vasvári Aladár főesperes a róm. kat., Csia Pál esperes a ref. egyház üdvözlését tolmácsolta testvéri érzésekkel. Sorra

következtek a magyar, a száz év. egyház, az ort. izr. egyház és a Magyar Népi Szövetség üdvözlétei. Ürmössy Gyula sepsiszentgyörgyi lelkész a háromszéki kör lelkészei nevében ölelte keblére az új papot. Fazakas József gondnok az eklézsia, Veress Benedekné a nőegylet nevében mondtak istenhozottat. Az üdvözlésekre lelkész külön-külön megkapóan s találóan válaszolt. A templomi ünnepség után népes közebed volt számos pohárköszöntővel. A beköszöntő után rövid idővel befejeződött a két és fél milliós költséggel, a tisztán a hivek önkéntes adományából véghezvitt földgázbevezetés, minek folytán a templomban, tanácsteremben, lelkészi lakban s minden egyházi helységben a földgáz árasztja a barátságos, egyenletes, kellemes meleget.

Isten áldása legyen a lelkész és gyülekezet közös munkáján.

Lázár Elek.

Megjelent Dr. Kiss Elek püspök-helyettes atyánkfia „A világ fejlődése az atom szemléletében” című tudományos munkája. Kapható szerzőnél. Ára 8000 Lei. A könyv ismertetésére jövő számunkban visszatérünk.

Az Iratterjesztő értesíti az érdeklődőket, hogy konfirmációi emlékkönyvecske van, de valószínű közelebről elfogy, Ára 300 Lei. Konfirmációi emlékek, illetve ajánlásoknak igen jó a Szent-Iványi Áhitat kis könyve, ára 500 Lei, meg van fehér, piros és fekete szép kötésben, valamint Pap Domokos Dávid Ferenc életrajza, ára 300 Lei. Ezekhez jön még a posta és csomagolás költsége. — Ezúttal hozzuk tudomására az érdekelteket, hogy az iktatólap elfogyott. Újat csak abban az esetben rendelünk, ha arra többeknek sürgősen van szüksége, mert most a régihez hasonló kitűnő papir nincsen; ami tintaálló papir van, nagyon drága. Akiknek szükségük van iktató lapra, kérjük sürgősen jelenteni az Iratterjesztőnek.

A háromszéki egyházkör elnöksége minden egyházközségben megtartotta az évi vizsgálatot. A vizsgálat alkalmával minden helyen külön keblitanácsi értekezlet és ezt követően vallásos estély volt. Mind a presbiteri értekezlet, mind a vallásos estély a hivek hitéletének elmélyítését szolgálta.

Sófalvi Domokos

(1893–1946)

A szenvedések jegyében született, s mátyurja lett az életnek. — Papi lélekkel állta a csapásokat, példát adva a néma fájdalom keresztényies tűrésére.

Testét a sors keze ütötte, törté: lelkét fia elvesztése tépte, s akkor is imádkozott, mert „Ő a magaságos Isten papja volt”. Tele volt a szíve szeretettel, lelke imádsággal, agya nemes gondolatokkal.

Szeretetreméltó egyénisége, igazságérzete, papi jellege ismert és kedvelt volt hívei előtt, lelkész-társaiból pedig fiszteletet váltott ki az az erős akarata, mellyel az élethez s egyházához ragaszkodva, dolgozni szeretett. Ajakára oda állandósult az a „hálamosoly”, mellyel azoknak segítőterejét köszönte meg, kik mindig fölfogták sorstól rázott, megkínzott testét.

Nem birta tovább. Legyöngült szervezettel állta még az utolsó próbát, lelke azonban nagyon fáradt volt már. Utolsó kívánságával visszavágyott szülőfalujába, honnan annyi édes reménnyel indult el a székelykeresztúri gimnáziumba. Boldog volt, mikor az 1917-ik esztendőnek tavasza megvalósította gyermekkorai álmát s az élet vállaira tette a palástot. Ezzel a palásttal jó vissza Székelykeresztúrra, mint segédlelkész, 1919. augusztusában Kőröspatakra köszönt be, 1921. decemberében csekefalvi pap lesz. 1921. február 22-én nőül veszi Osváth Polixénát, kivel együtt örült, együtt sirt éveken át. Felesége a szenvedések hordozásában az a kifinomult lélek volt, ki tűrő fájdalommal állott szüntelen mellette, s kinek gondos ápolása tartotta meg eddig is az életét.

A csekefalvi papi lakás egyik szobájában fekete fátyollal körülölelve ott áll, mint egy oltáron, az elhalt, egyetlen fiú képe, amely előtt mindennap egymást átölelve imádkozott az apa s az anya. S az édesanya odatehet most még egy képet, körülölelve lelke sóhajaival. E sóhajok elszállanak a budapesti temetőbe fia mellé, összesűrűsödnek a székelyszentmiklósi frissen hantolt sir fölött. Sokat vesztett az egyház-község, körünk, lelkészi karunk, legtöbbször azonban az, kinek vállaira az élet súlyos keresztet tett, s a sors fekete fátyollal nehezítette a fájdalom özvegyi egyenruháját.

Sófalvi Domokosra mindig úgy

emlékezünk, mint aki némán tűrő alakja volt minden megpróbáltatásnak, emberi durva rátámadásnak, s a legmélyebb, lélekbe vágó csapásoknak.

Megkönnyebbülést jelentett számára a halál. Elment a fiához, s most ketten imádkoznak az ittmaradt édesanyáért, az özvegyért.

Áldott lesz mindig az Ő emléke két falú népének szívében, s egyház-körünkben. *Útő Lajos.*

H I R E K

Kedves hiveinknek Isten-től megáldott, kellemes húsvéti ünnepeket kívánunk.

Az egyre emelkedő nyomdarák miatt lapunk ezentúl új és szerényebb formában jelenik meg. E helyen is nagyon kérjük lelkészeinket és hiveinket, hogy a Közlönyt tegyék szívügyükké és támogassák egész lelkükkel, hogy az minden hónapban rendszeresen megjelenhessék és hirdethesse az újjászülető, mindig időszerű, dadalmas unitárius gondolatot.

A háboruban megrongált és használhatatlanná vált tordai szép templomunk helyreállítási munkálatai befejezéshez közelednek. Az újjáépített templomban Virágvasárnapján volt az első istentisztelet, melyet Dr. Kovács Lajos teol. tanár végzett. A husvétii örömmüzenetet a gyülekezetnek Dr. Kiss Elek püspökhelyettes fogja hirdetni.

Egyházi Főhatóság Kolozsvári Főgimnáziumunk konviktusának felsegélyezésére gyűjtést engedélyezett. Eddig Torda, Kolozs és Dombó értesítettek, illetve küldték el adományait, melyekért e helyen is köszönetet mondunk. Kérjük lelkészeinket, hogy a gyűjtésről sürgősen küldjenek jelentést. Szegénysorsú teológusaink, diákjaink és tanoncaink felszegélyezéséről, mindennapi falat kenyérről lévén szó, kérjük a nemes ügy hathatós támogatását.

Néprajzi muzeumot építenek a keresztúri diákok. Mostanában a keresztúri diákok nemcsak könyvet hoznak az iskolába, hanem téglát is. Muzeumot építünk a tornaterem karzatára. A munka már meg is kezdődött. A gyűjtés a tanulók sorában jó eredménnyel járt. Közművesre nincs szükség: a nép fiai dolgoznak, Molnár tanár irányít, Márkos András tanár és kőműves-tanonc pedig hol falat rak, hol freskót fest a friss falra. Énekelve dolgozunk s gyűjtjük a néprajzi anyagot népi-gimnáziumhoz illik is ez a terv.

Vasárnapi iskola

Öcsike gondjai

Nagy Ferenc

*Öcsike a vasárnapot várja —
Nincs e napnak, tudom, sehol párja!*

*Mert mióta a kis játszótársak
Vasárnapi iskolába járnak:
A jó mese garmadával vár
A hugocskák és öcsikék zajára...*

*Meseország tájain keresztül
A kis csapat zsoldárookra csendül...
Súgy hallgatja, tágranyilt szemekkel,
Mit üzen a názáreti Mester...*

*A meghatott parányi szivekben
A nagy Isten megtelepszik menten...
Mosolygása, jósága oly áldott!
Lehozza közénk a mennyországot...*

Megalakult a székelykeresztúri unitárius vasárnapi iskola. Március hó 4-én megszerveződött a „Keresztúri Unitárius Vasárnapi Iskola”, mely magában foglalja az összes Keresztúron tanuló elemi és középiskolai ifjúságot. A vasárnapi iskolai munka két főcsoportra tagozódik: elemi és középiskolai. A középiskolai tanulók munkaközössége négy csoportban kezdte meg munkáját; vezetők: Lőrinczi László, Tóth Katalin, Bede Emil és Gellérd Imre. A vasárnapi iskola élén Útő Lajos esperes-lelkész áll. A vasárnapi iskolai csoportok az első munkagyűlésen megemlékeztek a kolozsvári unitárius kollégium ifjúságáról és a középiskolás leányok munkaközösségéről, melyekkel a legszorosabb kapcsolatot akarják felvenni és kiépíteni. Mindkét szervezetnek társas üdvözlötletet küldtek s meghívták, hogy képviseltesék magukat a székelykeresztúri hiterősítő napokon.

A kolozsvári Unitárius Középiskolás Leányok Munkaközössége Barla Ida és Vass Sarolta tagok által képviseltette magát a marosvásárhelyi tanuló ifjúság hiterősítő napján. A munkaközösség képviselőit meleg szeretettel fogadták s lehetőséget nyújtottak, hogy a tanuló ifjúság előtt beszámolhassanak a kolozsvári U. K. L. M. eddigi tevékenységéről, szervezetéről és célkitűzéseiről. Remélhető, hogy a városi tanuló ifjúság egymásközti kapcsolata fokozatosan kiépül s a vasárnapi iskolával együtt megalapozója lesz ifjúsági mozgalmunknak.

TŰZHELY MELLETT

Barátkozás

A barátság olyan virág, kinek a fővét borral kell öntözni. Legalább Józsi a maga részéről ezt a regu-
lát vallja s azt pontosan meg is szokta tartani.

Például most is, hogy ünneplőben a kereszturi sokadalomból eregel hazafelé, látszanak rajta a baráti öntözgetés némi nyomai. Meg-
megáll egy-egy szivarcsinalás céljából s olyankor csendesesen dunnyog-
dogal magában.

A kadácsi uton, amint egy ilyen megállásnál kitekint Pothárd kutja felé, egyik zabpántlikában egy haj-
ladozó embert vesz észre.

— Ne te, ne, hiszen ez Marosi Peti sógor! Az istenuccsegén! — motyogja magában s már sirül is ki az oldalán.

Hogy odaér, kezet fognak s megkérdezik egymást illendőképpen.

— Hát mi jót dolgozódol, sógor — kérdi Józsi.

— Hát né, evel a gyér zabbal piszmozok. Kereszturra jártál? Volt-e nagy gyűlés?

— Volt, volt. Hanem tudod-e mit? Egyet se nyüglődjél ma többet aval a hitvány zabbal. Ugy is mindjárt este van. Gyere lépjünk bé Kobátfalvába. Igyunk meg Ábra-
hám urnál valamit egy pohárral.

Peti végignéz magán, azután egy kicsit szegyenkezve mondja:

— Nem vagyok vidékbe öltözve, Józsi. Látod-e még csizmám sincs.

— Egybe lesz, — veti oda Józsi.

Azzal se szó, se beszéd, lekuco-
rodik egy zabkévére s míg az em-
ber hármát pillantana, lekapja bal-
lábáról a módos, keményszáru
csizmát.

— Huzd föl! — biztatja Peti.

Peti vonakodnék, de egy a, hogy Józsival nem jó ellenkezni, kivált ha egy kicsi ital van nála. Azután meg, hiába no, nem ártana egy pohár ital ebben a nyári kutya melegben. Kivált, ha más fizeti.

Elég a belé, nem felik egy fer-
tályorába, már a két félmeztlábás ember a kobátfalvi uton biceg. Kopp-sutt, kopp-sutt, kipp-kopp, sitty-sutt, kipp-kopp, sitty-sutt.

Amikor beálltnak Ábrahám ur-
hoz, a kis eleven zsidó csodálkozva csapja össze a kezét.

— Hát magukat mi lelte, hogy meztláb vannak?

— Fölmarta a csizma a lábunk, magyarázkodik Józsi.

Hogy egyiknek pontosan a jobb, a másiknak meg ballábát marta föl a csizma, meg hogy a tartalék-
csizmák sem láthatók sehol, az most nem számos.

A földolog most az alkalmas elhelyezkedés.

Szerencsére Ábrahám ur boltjá-
ban a pudli s a pad között mindig néhány üres láda szokott ásitozni kifelé a nyitott szádával. Leüléskor hát a meztlábak az üres ládába helyeződnek, míg a csizmás lábak a szabad téren büszkélkednek. Így a tisztességnak az esetleg jövő-
menők irányában elégtételt, Józsi fölveti a nagy kérdést:

— Mit iszunk?

Peti a meghívott vendég szerény-
ségével feleli:

— Nem bánom akármit. Ihatunk bort is.

Erre a félliteresek vándorlása megindul.

Tudnivaló pedig, hogy áztatott tálmosó hamar megcsordul. Ehez képest Józsinak rövidesen nagy kedve kerekedik. Peti hiába ipar-
kodik, nem tudja utólélni. Meg-
indulnak a nóták. Elein a lassu hallgatós járják: „Korond fölött van egy homály”. Majd vidámabb, pattogóbb énekek következnek: „Én nem tudom, e világ, kinek szoros, kinek tág. Hej met neköm e világ se nem szoros, se nem tág.” Közbe-közbe a lábak, már mint a csizmás lábak a padlóhoz ütődnek.

Végtére is Józsiban nem fér a buzgóság. Kipattan a bolt köze-
pére s rakni kezdi a táncot. A lábszárütögetés, hiszen kocsont egy kicsit: csatt-puff! csatt-puff! Na-
gyobb baj van azonban a boka-
összeveregetéssel, mikor is az éles patkó kellemetlenül csiklandozza meg a Józsi csóré sarkát. Nem is állja sokáig. Megáll Peti előtt s így adja föl neki:

— Peti sógor, baráti ember vagy, szeretlek, hanem a csizmámat add vissza!

Peti is időközben annyi kurá-
zsit vett magába, hogy legalább meg mer sértődni.

Duzzogva rántja le a csizmát s Áron elé hajítja.

— Itt van! Edd meg, ha te a csizmát elébbvalónak tartod a bará-

totnál! — mondja nagy haraggal s míg a másik a csizmahúzással bajlódik, kisajdul az ajtón.

Józsi most immár egész ember. Nagy meglepéssel állapítja meg, hogy mégis csak alkalmasabb állapot két csizma s egy fél barát se, mint fél csizma s egy egész barát.

A bor, a nóta, a tánc, csak foly tovább.

Lámpagyújtáskor Ábrahám úr csendesesen megjegyzi:

— A csendőrök ilyen tájt be szoktak ide nézni.

Józsi nem szereti ezt a beszé-
det. A csendőrökkel való találko-
zásból kellemetlen emlékei vannak. Hanem azért viláért se mutatna megrizámodást.

— Nekem nem parancsol senki! — ordítja gorombán.

Azonban mégis csak fizet s utra szedelőzködik. Hanem az uton is meg akarja mutatni, hogy ő senki-
től sem fél. Ennekokáért hát torka-
szakadtából ordítja a világ tágassá-
gáról és szorosságáról való nótát. Igaz, csak a falun kívül, Csorgó tető táján.

Márkos Albert.

A sepsiszentgyörgyi unitárius egyházközség közgyűlése Székely Dénes atyánkfia tiszteletbeli kebli-
tanácsosnak választotta. Az egyház-
község közgyűlésének e megnyilat-
kozása nevezett atyánkfia részére a keblitanácsosi tisztségben hosszú időn át gyakorolt hűséges magatar-
tásának az elismerése. Az ilyen közgyűlési határozatokban Jézus szólal meg: „Légy hű és neked adom az élet koronáját”.

Hiveink figyelmét felhívjuk Lőrinczi László „Az unitárius neve-
lés a világ szüksége” című dolgo-
zatára. Megrendelhető Dr. Erdő Jánosnál, Kolozsvár, Unitárius Kol-
légium. Ára 500 Lei.

Megjelenik minden hó 15-én.

Minden pénz Márton Sámuel pénztáros Kolozsvár, Unitárius Kollégium címre küldendő.

Kiadóhivatal: Unitárius Kollégium, Kolozsvár, Kossuth Lajos-utca 9. szám

Lengyel Albert könyvnyomdája Kolozsvár, Bólyai-utca 7. szám